

การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

Utilizing Storytelling Activities to Promote Reading in English Skill of Young Children

Chouchhan Sokunthea¹ วรณิษา หาคูณ²

Chouchhan Sokunthea¹ Vannisa Hakoon²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย หลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน และเพื่อเปรียบเทียบความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อน และหลังการใช้กิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นอนุบาล 2/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิติยา จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัยจำนวน 6 แผน 2) แบบสังเกตวัด ความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย 3) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม การอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ Dependent Sample t – test และค่าคะแนนพัฒนา

ABSTRACT

The purpose of this research was study and compare the promote reading in English skill of young children before and after using utilizing storytelling activities. The research sample was kindergarten students 2/4, 2nd semester, 2016 from Anuban Kitiya School, 20 children. The measurement tool used are 3 types such as : 1) Utilizing storytelling activities for young children plan 6 plans 2) The promote reading in english skill observation form of young children 3) The record of observation in English reading behavior of young children. Statistics used in the research include : mean , standard deviation , test hypothesis with dependent sample t-test , and development score.

¹ นิสิตปริญญาตรี สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² อาจารย์ภาควิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ Undergraduate student in Early Childhood Education Program, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

² Lecturer in Early Childhood Education Program, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

บทนำ

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกของประชาคมอาเซียน ซึ่งสังคมไทยได้ให้ความสำคัญอย่างมากต่อการส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในวัยเด็กปฐมวัย เด็กปฐมวัยเป็นวัยในการเรียนรู้ มีพัฒนาการทางการเรียนรู้และสมองของเด็กจะมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วและเป็นช่วงโอกาสที่ดีในการพัฒนาทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านภาษา ซึ่งประกอบด้วย การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน นับได้ว่าการอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันอย่างมาก เพราะการอ่านช่วยให้เกิดสติปัญญา เพิ่มพูนประสบการณ์ เป็นผลทำให้สามารถขยายประสบการณ์กว้างออกไป รอบรู้ทันโลกทันเหตุการณ์ และสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การอ่านเป็นความสามารถในการค้นหาความหมายในสิ่งที่อ่าน มาตีความให้ถูกต้องตามความมุ่งหมายของผู้เขียน ตลอดจนเกิดความจำ ความเข้าใจและความคิดที่ทำให้เกิดประโยชน์กับผู้อ่านต่อไป ซึ่งการเตรียมความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษในวัยเด็กปฐมวัย จะเป็นการส่งเสริมด้านพื้นฐานภาษาอังกฤษในการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องก่อนที่เด็กจะรับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในด้านอื่น ๆ และเพื่อให้เด็กปฐมวัยมีความพร้อมที่จะเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษต่อไป เด็กอาจจะเป็นผู้ที่สนใจในการอ่านตลอดจนเด็กมีนิสัยรักการอ่าน และชอบการอ่านหนังสือ การอ่านหนังสือนอกจากจะทำให้ผู้อ่านเป็นผู้หูตากว้างแล้ว คนอ่านจะเป็นผู้ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวของโลกปัจจุบัน และอาจเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ส่งเสริมวิจาร์ณญาณ (จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2556: 2) นอกจากนี้ยังสามารถพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษาเพื่อให้สามารถเข้าใจสื่อสารได้ถูกต้อง และเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ในชีวิต เป็นผลทำให้สามารถขยายประสบการณ์กว้างออกไป ช่วยให้สามารถฟังเรื่องราวได้ชัด และใช้ภาษาได้ถูกต้องสอดคล้องกับขบวนการคิด (วิไลวรรณ ทวาท, 2557: 7-8) เนื่องจากควรอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษาทำให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ทั้งนอกห้องเรียน และในห้องเรียนล้วนแต่ใช้การอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ทั้งสิ้น การอ่านหนังสือเพียงอย่างเดียวก็สามารถทำให้ผู้เรียนคิดตามลำดับขั้นได้ การส่งเสริมการอ่านให้เด็กปฐมวัยจึงเป็นรากฐานแห่งการสร้างนักอ่านในอนาคตอย่างยั่งยืน เนื่องจากการปลูกฝังในวัยเด็กปฐมวัยที่กำลังเปิดรับสิ่งต่าง ๆ พร้อมทั้งจะเรียนรู้สิ่งรอบข้าง หากเด็กปฐมวัยประทับใจต่อสิ่งใดก็จะมีความฝังใจส่งผลต่อเด็กปฐมวัยอย่างยาวนาน แม้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็ไม่ลืม (อัจฉรา ประดิษฐ์, 2550: 3-4) อย่างไรก็ตามความสนใจของเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับอายุ จะเห็นได้ว่าเด็กปฐมวัยอายุ 4 – 6 ปี เริ่มมีความคิดคำนึงจินตนาการมากขึ้น ชอบเรื่องนางฟ้า เทวดา นิทาน นิยามต่าง ๆ สนใจอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับธรรมชาติของ นก สัตว์ ต้นไม้ สนใจเรื่องเกี่ยวกับชีวิต สิ่งแวดล้อม ชอบหนังสือที่มีรูปภาพ (รุ่งฤดี ภูขมศรี, 2549: 19) ดังนั้นการเล่านิทาน มีความเหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยเล็ก ๆ เพราะการเล่านิทานกระตุ้นความสนใจเด็กอยากอ่านได้ง่ายที่สุดและสามารถใช้ในการส่งเสริมความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย โดยธรรมชาติของเด็กปฐมวัยก็ชอบฟังนิทานเป็นอันมาก

นิทานเป็นเรื่องบันเทิงคดีที่แต่งขึ้น โดยมีการถ่ายทอดสืบต่อกันมาด้วยลึลา และสำนวนการเล่าเรื่องด้วยวาจา แม้บางเรื่องจะเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมาใหม่ภายใต้สถานการณ์ และพัฒนาการของรูปแบบที่นำเสนอที่คลี่คลายไปตามยุคสมัย แต่กลุ่มเป้าหมายของนิทานก็คือเด็กปฐมวัยและเยาวชน ดังนั้นนิทานจึงมักสอดแทรกคติสอนใจไปพร้อม ๆ กับเนื้อหาที่สะท้อนอารมณ์ และสนุกสนานด้วย (เจตต์ คชฤทธิ์, 2554: 66-67) วัยเด็กปฐมวัยเป็นวัยสดใสบริสุทธิ์ อยากรู้อยากเห็น ต้องการความรัก

ความอบอุ่น ความมั่นคง และปลอดภัย โลกของเด็กปฐมวัยเป็นโลกแห่งจินตนาการ และเพื่อฝัน เด็กปฐมวัยจะชอบความสวยงาม นางฟ้า เทวดา อภินิหาร และชื่นชมวีรบุรุษ เด็กปฐมวัยชอบเลียนแบบ และซึ่มซัปลัสิ่งต่าง ๆ ที่ปลูกฝังให้กับเด็กปฐมวัยง่าย นิทานและหนังสือภาพทั้งหลายมีเนื้อเรื่องต่าง ๆ ที่ทดแทน ความสนใจ และความต้องการของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ให้ความเพลิดเพลินใจ กับเด็กปฐมวัยแล้วยังใช้เป็นสื่อการสอนทางอ้อม ทั้งความรู้ และความประพฤติ ตลอดจนให้เด็กปฐมวัย มีคุณธรรม และจริยธรรมอีกด้วย ซึ่งได้ผลมากกว่าการสอนตรง ๆ เพราะโดยธรรมชาติของเด็กปฐมวัย แล้วไม่ชอบการสอนการอบรมโดยตรง ลักษณะของนิทานโดยทั่ว ๆ ไป นิทานเป็นเรื่องที่สมมติขึ้นจาก จินตนาการ ไม่ว่าจะเป็นิทานของชาติใด ๆ ก็ตาม มักจะเป็นเรื่องของมนุษย์ทุกอย่าง และอาจจะมี อภินิหารเพื่อเสริมสร้างจินตนาการของเด็กปฐมวัย นอกเหนือไปจากความบันเทิงแล้วนิทานมักจะ สอดแทรกคติสอนใจ คุณธรรม และจริยธรรม เพื่อสอนให้เด็กทำความดี ซื่อสัตย์ มีจิตใจเอื้อเฟื้อ รัก เมตตาต่อสัตว์ และเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2545: 115) จุดมุ่งหมายในการเล่า นิทานเพื่อพัฒนาทักษะในด้านการใช้ภาษา การฟัง พูด คิด ถาม สังเกต ซึ่งเป็นพื้นฐานนำเด็กปฐมวัย ไปสู่การอ่านในโอกาสต่อไป การเล่านิทานจะนำเด็กปฐมวัยก่อนวัยเรียนไปสู่การอ่านได้ โดยฝึกการฟัง การที่เด็กปฐมวัยมีความสนใจ และตั้งใจฟัง เด็กปฐมวัยจะสามารถจดจำชื่อ ลักษณะตัวละคร ความต่อเนื่องของเรื่องราวได้ ได้รู้จักคำใหม่ขณะที่เล่า เด็กปฐมวัยจะมีอารมณ์คล้อยตามเรื่องราวเป็น อย่างดี ฝึกการพูด ให้เด็กหัดพูดคำศัพท์ใหม่ ข้อความบางตอน หรือคำกลอนง่าย ๆ จากนิทาน ให้เด็ก ปฐมวัยมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2546: 143-144) จะช่วยเพิ่มพูน ประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยมากขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนา ความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยเพื่อให้เด็กปฐมวัยมีพื้นฐานการอ่านภาษาอังกฤษที่ เหมาะสมกับ วัยก่อนที่จะได้รับการส่งเสริมทักษะอื่น ๆ ซึ่งผลงานวิจัยครั้งนี้สามารถเป็นแนวทางสำหรับ ครู และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในระดับปฐมวัยและเป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมที่ เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยหลังการใช้กิจกรรมการเล่า นิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อน และหลังการใช้ กิจกรรมการเล่านิทาน

สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้ฟังการเล่านิทานจากหนังสือนิทานภาษาอังกฤษมีความพร้อมทางด้านการอ่าน และสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากขึ้นหลังจากการจัดกิจกรรมส่งเสริมความพร้อมด้าน การอ่านภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1. ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4 - 5 ปี ที่โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จังหวัดมหาสารคาม กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 160 คน

1.2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยเป็นเด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4 - 5 ปี ที่โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จังหวัดมหาสารคาม ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

3. ระยะเวลาในการทำวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิจัยในครั้งนี้ ใช้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวนระยะเวลาในการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที แผนจัดประสบการณ์ 6 แผน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมการเล่านิทาน
2. ตัวแปรตาม คือ ความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัยจำนวน 6 แผน
2. แบบสังเกตวัดความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
3. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมกรอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อน และหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสรุปได้ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทานมีพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 6.05 คะแนนค่าเฉลี่ยหลังทดลองเท่ากับ 25.60 มีระดับพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษในระดับดี

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทานมีพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน โดยค่าเฉลี่ยหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษา และเปรียบเทียบความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของ เด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จังหวัดมหาสารคามซึ่งจากการวิจัยปรากฏผลดังนี้

1. เด็กปฐมวัยมีคะแนนเฉลี่ยความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษของเด็กอายุ 4-5 ปี พบว่า เด็กอายุ 4-5 ปี ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีคะแนนเฉลี่ยของความพร้อมด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ($\bar{X} = 6.05$) หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน ($\bar{X} = 25.60$) มีระดับความพร้อมด้านการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี เนื่องจากระหว่างที่เด็กทำกิจกรรม เด็กมีโอกาสในการฟัง และอ่านตามในหลายรูปแบบ เช่น ฟังนิทาน อ่านจากบัตรภาพ อ่านจากบัตรคำ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ นวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2557: 41-42) อัสเบล (Ausbel) ได้อธิบายไว้ว่า การอ่านที่จะมีประสิทธิภาพและได้รับผลดีนั้นจะต้องมีความพร้อมในการอ่าน เขายังเน้นว่า ความพร้อม คือ ความสามารถที่มีอยู่ในตัวที่จะรับเอาสิ่งนั้น ๆ และการอ่านจะได้ผลดี ความพร้อมจะต้องสัมพันธ์กับ ความต้องการของการที่จะอ่านจากสิ่งนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ จรรยา อัจฉาญ (2545: 19-20) อธิบายว่า เด็กอายุ 4 - 5 ปี สามารถใช้ภาษาเพื่อการแสดงออก ขอบถาม และต้องการคำตอบจากผู้ใหญ่ สามารถ พูดประโยคยาว ๆ ที่ต่อเนื่องกันได้ สามารถเล่านิทานสั้น ๆ ให้จบได้ หรือเล่าเรื่องที่ตนเองสนใจได้ สามารถเปรียบเทียบได้ เรียงลำดับเหตุการณ์ได้ เริ่มเข้าใจสิ่งที่เขื่อนานธรรม เข้าใจ ความเป็นเหตุผล เริ่มรู้จักแยกความแตกต่างระหว่างเรื่องจริงกับเรื่องเพ้อฝัน สอดคล้องกับ ทิพวรรณ หรรษคุณาชัย และคณะ (2556: 109-111) การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาผ่านการอ่านจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ภาพ ที่ดีระหว่างเด็กกับคนรอบตัวเด็ก และสร้างนิสัยรักการอ่านให้แก่เด็ก ส่งผลดีต่อพัฒนาทักษะทางภาษา สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็ก สอดคล้องกับ สำลี รักสุทธี (2553: 77-78) เด็กจะเกิดนิสัยรัก การอ่านได้ ส่วนใหญ่จะต้องผ่านกิจกรรมเสริมที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมการเล่านิทานให้กันฟัง โดยให้เด็ก รุ่นเดียวกันเล่านิทานที่จากการอ่านเล่มให้เพื่อนฟัง , กิจกรรมแข่งขันตอบปัญหา เมื่อเล่าเสร็จให้ตอบ คำถามจากเรื่องที่ได้อ่านมา , กิจกรรมจ้างทุกคน อ่านทุกคน ทุกคนได้อ่านหนังสือในเวลาเดียวกัน , กิจกรรมยอตนักอ่าน ให้นักเรียนนำหนังสือกลับไปอ่านที่บ้านทุกวัน โดยมีการบันทึกสิ่งที่ได้อ่านมา ส่งกลับชั้นเรียน , กิจกรรมเสียงตามสาย ให้เด็กได้อ่านบันทึกของตนที่ได้เขียนให้เพื่อนฟัง เพื่อให้เกิด ความพอใจ ภูมิใจในผลงานของตน , กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน หรือพี่สอนน้อง ให้เด็กที่อ่านเก่งช่วยสอน เด็กที่อ่านไม่เก่ง สอดคล้องกับ รุ่งฤดี ภูชมศรี (2549: 1-3) ได้อธิบายถึงการอ่าน การอ่านมีความสำคัญ อย่างยิ่งต่อมนุษย์ เพราะการอ่านช่วยให้เกิดสติปัญญา พัฒนาความเจริญงอกงามทางสมอง เพิ่มพูน ประสิทธิภาพ ช่วยในการปรับตัวเข้ากับสังคม ส่งเสริมบุคลิกภาพก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ช่วยผ่อนคลาย ความเครียด และได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สอดคล้องกับผลการศึกษา ชไมพร บัวทอง (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานจากหนังสือเล่มใหญ่ กลุ่ม ตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 39 คน เครื่องมือ ที่ใช้คือ แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานจากหนังสือเล่มใหญ่ แบบวัดความพร้อมด้านการอ่าน หนังสือ เล่มใหญ่ จำนวน 16 เล่ม ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงความพร้อมด้านการอ่านเมื่อ ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานจากหนังสือเล่มใหญ่โดยคะแนนความพร้อมด้านการอ่านของเด็ก ปฐมวัย แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานจากหนังสือเล่มใหญ่สามารถพัฒนาความพร้อม ด้านการอ่านของเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับผลการศึกษา วิไลวรรณ ทวาท (2557) ได้ศึกษาการพัฒนา

ความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานประกอบภาพ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย อายุ 4-5 ปี ระดับชั้นอนุบาล 1/3 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ จำนวน 24 แผน และแบบสังเกตความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ ผลการศึกษาพบว่า หลังจากการจัดกิจกรรมมา เด็กได้ซึมซับเนื้อเรื่องในนิทานทั้งยังมีภาพประกอบชัดเจน นอกจากนี้ยังเน้นให้เด็กปฐมวัยได้เกิดกระบวนการคิด จินตนาการสามารถเล่าเรื่องจากภาพให้ผู้อื่นเข้าใจได้ และยังสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน มีความพร้อมด้านการอ่านหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟัง และอ่านนิทานตามอย่างสนุกสนาน สอดคล้องกับ เดชา สุทธิจันทร์ (2553: 74) อธิบายถึงนิทานว่าเป็นเรื่องเล่าต่อ ๆ กันมา มุ่งเน้นในการสอนให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม พัฒนาความเฉลียวฉลาดของเด็ก ทำให้เด็กมีจินตนาการที่สร้างสรรค์ ทำให้เด็กมี ภูมิภาวะทางอารมณ์ที่ดี และมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ สุวิทย์-อรทัย มูลคำ (2545: 212) ได้อธิบายว่าการเล่านิทานส่งผลให้เด็กปฐมวัยได้ฝึกทักษะทางภาษา ได้การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนซึ่งเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ได้นำข้อคิดที่ได้จากนิทานไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง โดยเฉพาะข้อคิดในด้านคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมมีความสุข สนุกสนานกับการเรียนรู้ และตอบสนองต่อธรรมชาติของเด็ก สอดคล้องกับผลการศึกษา วิไลศักดิ์ ราศรี (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ พฤติกรรมสังคม ด้านความเอื้อเฟื้อ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาประสิทธิผลของแผนการจัดประสบการณ์กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือ แผนการจัดประสบการณ์ โดยใช้นิทานจำนวน 10 แผน แบบทดสอบผลการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมด้านความเอื้อเฟื้อ แบบปรนัย 3 ชนิด ตัวเลือกจำนวน 10 ข้อ ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.91/88.18 และมีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 0.7778 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 77.78 สรุปแล้วแผนการจัดประสบการณ์นี้ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสมสามารถนำไปพัฒนานักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ให้มีพฤติกรรมด้านความเอื้อเฟื้อได้ดี และสอดคล้องกับผลการศึกษา พัชรภรณ์ เข้มเพชร (2557) ได้ศึกษาความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ เพื่อเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองก่อน และหลังการจัดกิจกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมจำนวน 16 แผน และแบบสังเกตพฤติกรรมเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ผลการศึกษาพบว่า ก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 เด็กมีลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในทุกด้านสูงขึ้นกว่าก่อน ซึ่งจะส่งผลให้เด็กปฐมวัยเป็นคนที่สังคมยอมรับต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1. ก่อนจะนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษา และทำความเข้าใจแผนการจัดกิจกรรมอย่างละเอียด เพื่อจะปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง

1.2. ครูผู้สอนต้องมีความไหวพริบในการจัดกิจกรรม และสามารถเพิ่มเติมกิจกรรมจากแผนได้ เพื่อให้เด็กมีความสนใจกิจกรรมมากขึ้น

1.3. ครูผู้สอนสามารถให้เด็กทบทวนคำอีก 2 รอบ หลังจากจัดกิจกรรมเสร็จทุกครั้งเพื่อทวนความจำของเด็ก

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ควรมีการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่นิทานจะมีผลในการส่งเสริมพัฒนาด้านทักษะอื่น ๆ ของเด็กปฐมวัย เช่น ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการเขียน เป็นต้น

2.2. ควรมีการศึกษาการพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเล่นิทานประกอบภาพ การเล่นิทานโดยหนังสือเล่มใหญ่ การร้องเพลง เป็นต้น

อ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). **กิจกรรมส่งเสริมการอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:

คุรุสภาลาดพร้าว.

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). **การอ่านเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต**. กรุงเทพมหานคร:

โอ เอส พรินต์ติ้ง เฮ้าส์.

เจตต์จ คชฤทธิ์. (2554). **คู่มือเพื่อความเข้าใจเด็กและหนังสือสำหรับเด็ก**. นนทบุรี: บ้านหนังสือ.

จรรยา อาจหาญ. (2545). **วิชา 0506302 : การศึกษาเด็ก**. ปริญญาโทปริญญาการศึกษา

มหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน. (2557). **จิตวิทยาการอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2545). **วรรณกรรมสำหรับเด็ก**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โสภณ

การพิมพ์.

ชไมพร บังทอง. (2556). **การพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยโดยการเล่นิทานจาก**

หนังสือเล่มใหญ่. ปริญญาโทปริญญาการศึกษาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย

ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เดชา สุทธินันท์. (2553). **การบูรณาการนิทานสู่การสอนสาระที่ควรรู้สำหรับครูปฐมวัย**.

กรุงเทพมหานคร: สาราเด็ก.

ทิพวรรณ หาราชคุณาชัย และคณะ. (2556). **ตำราพัฒนาการและพฤติกรรมเด็ก เล่ม 3 การดูแลเด็ก**

สุขภาพดี. กรุงเทพมหานคร: บิยอนด์ เอ็นเทอร์ไพรฟ์.

รุ่งฤดี ภูชมศรี. (2549). **การอ่านและการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน**. มหาสารคาม: สำนักวิทยบริการ

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วิไลวรรณ ทวาทพ. (2557). การพัฒนาความพร้อมด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานประกอบภาพ. ปรินญาณิพนธ์ปริญญาการศึกษาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วิไลศักดิ์ ราศรี. (2553). การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัย โดยใช้นิทานเพื่อพัฒนาการเรียนรู้พฤติกรรมสังคม ด้านความเอื้อเฟื้อ. ปรินญาณิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สำลี รักสุทธี. (2553). สอนอย่างไรให้เด็กอ่านออก อ่านได้ อ่านคล่อง อ่านเป็น เขียนได้ เขียนคล่อง และเขียนเป็น. กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา.

สุวิทย์-อรทัย มูลคำ. (2545). 20 วิธีการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมและกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.

อัจฉรา ประดิษฐ์. (2550). ขวนเด็กไทยให้เป็นนักอ่าน (1). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอุทยานการเรียนรู้.

ลิขสิทธิ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม